

Arrest

nr. 254 176 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 31 december 1996 geboren in El Tigre, Venezuela. U groeide op bij uw ouders in Santa Maria de Ipire in de staat Guarico. Sinds 2010 woonde u samen met uw broer bij uw grootmoeder in Maracay in de staat Aragua. U hebt sinds januari 2018 een relatie met

de in Guanare (staat Portuguesa) woonachtige M.A.R.C.(...) (DVZ X, CGVS X) die sinds januari 2019 in België erkend is als vluchteling. Jullie bezochten elkaar twee tot drie keer per maand. U hebt geen kinderen. In september 2018 studeerde u af als ingenieur aan de universiteit Santiago Marino in Maracay en sindsdien was u op zoek naar werk.

Sinds juli 2017 was u actief voor de partij Primero Justicia. U nam enquêtes af, u plakte affiches, u verzamelde etenswaren, medicijnen en kledij en u nam deel aan vergaderingen en marsen.

In september 2018 werd u plots gebeld door een persoon die u zei dat ze wisten wie u was en dat als u niet zou stoppen met uw activiteiten als politiek activist ze u zouden doden. U haakte in en beantwoordde verder nooit meer een oproep van een privé-nummer. U vermoedt dat het colectivos waren die u belden. Nadat u geen oproepen meer opnam ontving u in de periode september/oktober 2018 nog vier of vijf berichten met dezelfde boodschap. U beantwoordde de berichten niet en u liet zich hierdoor niet intimideren. U bleef deelnemen aan bijeenkomsten en vergaderingen van Primero Justicia. U hield zich wel meer low profile en verplaatste zich steeds in groep. De berichten stopten en u had in de daaropvolgende periode geen problemen meer.

Op 23 januari 2019 nam u deel aan de grote mars waartoe interim-president Juan Guaido had opgeroepen. Tijdens deze mars merkte u hoe colectivos toenadering zochten en op de hoeken van de straten stonden. Op een bepaald moment zag u dat ze naar u wezen en een vuurwapen op u richtten. De colectivos kwamen uw richting uit en probeerden zich bij de mars te voegen. Mensen begonnen weg te lopen en u deed hetzelfde. U liep naar een commercieel centrum en wachtte daar tot de situatie rustiger werd. Na dit incident bleef u thuis en nam u enkel nog deel aan kleine bijeenkomsten en vergaderingen. Na uw deelname aan de mars ontving u echter opnieuw een tekstbericht waarin stond dat ze u op de mars gezien hadden, dat u moest stoppen met uw activiteiten en dat u hiervoor reeds gewaarschuwd was. Op 29 januari 2019 ging u klacht indienen bij de politie. U maakte meteen ook melding van de oproepen en berichten die u in september/oktober ontvangen had. Hierna verwijderde u al de berichten van uw telefoon en de politie deed verder niets met de klacht.

Op 30 mei 2019 kwam Juan Guaido naar Maracay om humanitaire hulp te leveren aan de vzw KPI. U ging naar dit evenement en bleef achteraf nog langer om te helpen met het organiseren van het materiaal. Na de activiteit wandelde u richting de bushalte om naar huis te gaan. Plots werd u benaderd door enkele motorrijders. Ze hielden u tegen, gooiden u op de grond, begonnen u te slaan, scholden u uit en zeiden dat u niet ging ontsnappen deze keer. Op dat moment hoorde u auto's voorbijrijden die begonnen te toeteren en te schreeuwen dat ze u met rust moesten laten. Uw belagers stapten terug op hun moto en reden weg. Mensen snelden toe om u te helpen en een omstaander bracht u met de auto naar huis.

Na dit incident bleef u thuis en wilde u niet meer buitenkomen. Op 3 juni 2019 kocht u uw ticket om naar België te komen. Op 4 juni vertrok u naar Santa Maria de Ipire om nog een maand bij uw ouders te verblijven. Toen u daar aankwam ging u naar het ziekenhuis en liet u een medische check uitvoeren. Nadien bleef u binnen in het huis van uw ouders tot aan uw vertrek uit het land.

Op 8 juli 2019 nam u het vliegtuig van Venezuela naar Colombia en van Colombia naar Spanje. Daar nam u op 11 juli 2019 het vliegtuig naar België waar u op 23 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u gedood te worden door colectivos.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, foto's die uw politieke activiteiten moeten vaststellen, een medisch rapport en een klacht die u indiende bij de politie in Venezuela. Via een mail van uw advocaat ontving het CGVS op 30 oktober 2020 volgende documenten aangaande uw dossier: informatie over uw paspoortaanvraag, een lidkaart van Primero Justicia, enkele familiefoto's genomen in België, een foto van M.B.M. waarop u in de achtergrond te zien bent, een brief van R.C. die uw politieke activiteiten bevestigt en een video over de vzw KPI. Via een tweede mail van 5 november 2020 ontving het CGVS volgende documenten: enkele foto's die uw relatie moeten bewijzen, een foto waarop u te zien bent met A.R.(...) (de schoonbroer van uw vriendin), drie foto's van een protest, een foto waarop u te zien bent aan een tafel waar een micro hangt. Op 23 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van uw advocaat met een opmerking aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 25 november 2020 ontving het CGVS een laatste mail met de video van het interview met M.B.M. en extra uitleg over de foto waarbij u achter een micro zit.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en uw politieke profiel en activisme op zich niet volstaat om zulk een vrees aannemelijk te maken. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij Primero Justicia bedreigd werd door colectivos die u wilden doden.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen hebt u Venezuela verlaten omdat u als gevolg van uw politiek activisme voor de oppositiepartij Primero Justicia door de colectivos werd gezocht. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u banden heeft met Primero Justicia en op dit moment uw politieke activiteiten niet in twijfel trekt, bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden individuele problemen met de colectivos aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wordt immers ondermijnd door weinig plausible verklaringen, door tegenstrijdigheden tussen de neergelegde bewijsstukken en uw verklaringen en door het ontbreken van belangrijke bewijselementen zonder afdoende uitleg daarvoor. Het voordeel van de twijfel kan dan ook niet worden toegekend inzake de geloofwaardigheid van deze feiten.

Vooreerst komt de werkwijze van uw vervolgers weinig plausibel over. Zo verklaart u dat u in september/oktober 2018 eerst telefonisch en daarna, omdat u niet meer opnam, met vier of vijf tekstberichtjes bedreigd werd. Zij wisten wie u was en u zou moeten stoppen met uw politieke activiteiten of men zou u doden. U vermoedt dat het colectivos waren die u belden en berichten stuurden (CGVS, p. 12, 15). U zou echter nooit gereageerd hebben op de berichten, zou uw activiteiten - evenwel meer low profile - hebben verdergezet, en zou ervoor gezorgd hebben dat u steeds in groep was. Na oktober kwamen er echter plots geen bedreigingen meer (CGVS, p.12, p.15-16). Indien u werkelijk zou bedreigd zijn door colectivos die het op u gemunt hadden omwille van uw politieke activiteiten houdt het echter geen steek dat ze eerst gedurende twee maanden hun energie zouden steken in smsbedreigingen om dan de handdoek in de ring te gooien als u niet reageerde. Indien hun slagkracht niet groter was zou niemand de colectivos vrezen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt verder aangetast door het ontbreken van bewijzen en de merkwaardige uitleg die u daaraan geeft. Gevraagd of u bewijzen heeft van de tekstberichten met bedreigingen stelt u immers dat u de berichten die u ontving verwijderd hebt vlak nadat u klacht ging indienen bij de politie. Op 29 januari 2019 zou u immers naar de politie geweest zijn om klacht neer te leggen in verband met de gebeurtenissen op en na de mars van 23 januari 2019 (zie ook lager). U zou van die gelegenheid gebruik gemaakt hebben om ook de feiten van september/oktober 2018 aan te brengen en u toonde hen alle berichtjes als bewijs. Gezien u de bewijzen aan de politie had laten zien en u ze aldus aan niemand meer moest tonen, zo zou uw redenering geweest zijn, verwijderde u de berichtjes allemaal van uw telefoon (CGVS, p.16). Het is echter niet aannemelijk dat u de berichten vier maanden lang als bewijs zou bewaren, tot u later klacht indient, om ze meteen daarna te vernietigen. Integendeel, indien u een gerechtvaardigde klacht zou gaan indienen zijn, mag er worden van uitgegaan dat het van het hoogste belang zou zijn dat de bewijsstukken bewaard werden in het kader van een eventueel onderzoek en een eventuele rechtszaak. Ook naar uw politieke partij toe zouden bewijzen van de vervolging van haar leden belangrijk zijn. Zeker van iemand met uw scholingsniveau mag worden verwacht dat hij dat weet. Dit geldt des te meer daar uw vriendin op dat moment ook al in het eindstadium van de procedure voor internationale bescherming in België zat en u ook via haar op de hoogte moet geweest zijn van het belang van bewijzen in deze procedure. Deze bewering doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten en aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen betreffende de grote mars op 23 januari 2019 waar u persoonlijk gevisieerd zou zijn door colectivos die de mars wilden verstoren, kunnen niet overtuigen. Ze zouden naar u hebben gewezen en een pistool op u hebben gericht (CGVS, p.17). Volgens uw verklaringen probeerden ze zich bij de mars te voegen om naar u toe te komen. Er ontstond chaos en mensen gingen lopen (CGVS, p.12). Het is echter weinig aannemelijk dat colectivos specifiek u zouden viseren op zulk een massagebeurtenis. Zoals hierboven reeds vermeld was er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt die dag inderdaad sprake van disproportioneel gebruik van geweld vanwege de overheid en

aanverwante organisaties. De overheid probeert dit soort massademonstraties steeds hardhandig uit elkaar te drijven. Dat de mars verstoord werd door colectivos wordt dan ook door het CGVS niet betwist. Dat colectivos u in de massa zouden herkennen en een inval in de betoging zouden houden om specifiek u te pakken te krijgen is echter iets helemaal anders. Volgens u zou het kunnen dat u op de mars gevisieerd werd omdat u op televisie was geweest. U was namelijk op nationale televisie verschenen in oktober 2018 waarbij u op de achtergrond staat tijdens een interview met M.B.M., die op dit moment voor Primero Justicia zetelt in het parlement (CGVS, p.16). Het interview waarover u spreekt werd echter opgenomen in Guanare en u werd bedreigd in Maracay. U legt hiervan een printscreen voor waarop te zien is dat u op de achtergrond staat met een pet op en zonder dat uw naam vermeld wordt. Op 25 november 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met als bijlage deze video. Hieruit blijkt dat u slechts kort in beeld komt en dat u voor het grootste deel van het interview niet zichtbaar bent. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u om deze reden persoonlijk gevisieerd zou worden in een massabetoging waar de nadruk vooral ligt op intimidatie van de massa.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de mars van 23 januari en de verdere gevolgen daarvan wordt verder onderuit gehaald door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en in de klacht die u bij de politie in Venezuela neerlegde. Op het CGVS verklaarde u eerst, tijdens het vertellen van uw vluchtrelaas, dat u berichten ontving in september/oktober 2018 en ook in recentere periodes. Gevraagd wanneer die recentere periodes dan waren zei u dat het over de periode na de mars van 23 januari ging (CGVS, p. 13). Bij het diepgaander bevragen van uw relaas werd u dan de vraag gesteld hoeveel berichten u nog kreeg na de bewuste mars, u antwoordde dat u na de mars nog één bericht kreeg (CGVS, p. 16). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen in de klacht die u voorlegt. Daar werd u ook gevraagd of u na de gebeurtenis van 23 januari nog bedreigingen ontving. U antwoordde heel duidelijk dat u na de mars nog steeds enkele berichten kreeg en dat in één van die berichten stond dat ze u hadden gezien op de betoging en dat u moest stoppen met deelnemen of dat u zou zien wat er zou gebeuren (stuk 3). Dat het hier niet simpelweg om een vergissing kan gaan blijkt uit de vaststelling dat u het bericht in verband met de mars van 23 januari aanhaalt als een specifiek bericht tussen andere dreigberichten in die zelfde periode na de mars. Mochten deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden mag worden verwacht dat u, in het licht van een specifieke vraag van het CGVS, niet zou vergeten zijn dat er nog meer dreigberichten waren gekomen na 23 januari. Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Bovendien kan u ook van dit bericht geen bewijs voorleggen omdat u het samen met de oudere berichten verwijderd zou hebben (zie hoger). Voor het overige is de klacht bij de politie slechts een weergave van uw verklaringen en geen bewijs van de waarachtigheid ervan.

Tot slot zou u op 30 mei 2019 nog éénmaal benaderd zijn door de colectivos toen u op weg was naar huis na afloop van een politieke activiteit waarbij Juan Guaido in Maracay humanitaire hulp kwam verlenen aan de vzw KPI. U zou geslagen zijn en was gewond aan het hoofd, de ribben en de buik. Ter staving van deze verklaringen legt u een medisch attest van het hospitaal voor waarop uw verwondingen staan opgelijst. Uit dit document valt echter de oorzaak van uw verwondingen niet af te leiden. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit attest daar het gewoon op een blanco papier zonder enige hoofding is gekribbeld. Bij de mail van uw advocaat, ontvangen op 30 oktober 2020, zit ook een videofragment waarin een vrouw uitlegt dat de SEBIN op 31 mei 2019 de kantoren van de KPI wilde binnenvallen en dit zonder geldige reden, maar dat zij de vzw uit voorzorg die dag gesloten hadden. Uit dit videofragment kan echter evenmin worden afgeleid dat u persoonlijke problemen had omwille van uw hulp op de activiteit op 30 mei. Er werd u gevraagd of u misschien bewijs kan voorleggen van conversaties die u had via uw telefoon met uw vriendin of andere personen over deze problemen. Hierop verklaart u dat u en uw vriendin de gewoonte hebben om zeer regelmatig alle chats en berichten op jullie telefoon te verwijderen (CGVS, p.19). Een bedenkelijke verklaring die in de lijn van wat hoger al gesteld werd, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot moet worden gewezen op de door u neergelegde brief die werd opgesteld en ondertekend door R.C.L., secretaris-generaal van Primero Justicia in Maracay (stuk 10). In deze brief wordt bevestigd dat u politiek activist was en deel uitmaakte van de ploeg die in de gemeente Santiago Mariño in Maracay op straat kwam. Het document is uitgereikt op 14 juli 2020, dus ruim na uw vertrek naar België en na de door u ingeroepen feiten. U stelt ook zelf dat u de brief aanvraagde omdat u besepte hoe belangrijk bewijzen waren (CGVS, p. 19). Het mag dan ook verbazen dat er niet de minste melding gemaakt wordt van problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw politieke activiteiten voor de partij. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen in verband met de beweerdelijk door u ondergane vervolgingsfeiten, weinig plausibel zijn en soms zelfs in tegenspraak met de neergelegde bewijsstukken. De neergelegde bewijsstukken zijn ook onvoldoende bewijskrachtig. Bovendien blijkt uit uw relaas dat, indien dit werkelijk gebeurd zou zijn, er nog relevante bewijsstukken zouden moeten bestaan. U stelt dat deze bewijsstukken er waren maar dat u deze zelf vernietigd heeft. Uw uitleg daarvoor kan zoals hierboven uitgelegd, niet worden aanvaard. Bijgevolg kan het voordeel van de twijfel niet van toepassing zijn op de ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze feiten kunnen dan ook geen deel uitmaken van de risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft het risico op vervolging omwille van uw individuele politieke activiteiten en profiel wordt opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde sinds 2017 deel te nemen aan activiteiten van de partij Primero Justicia door enquêtes af te nemen, affiches te plakken en deel te nemen aan bijeenkomsten en marsen (CGVS, p.8). Het ging hierbij om een vrijwillige functie die u opnam binnen de partij en waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p.6). Jullie haalden ook medicijnen en voedsel op en namen deel aan marsen die door Juan Guaido of zijn partij georganiseerd werden (CGVS, p.9). Daarnaast geeft u aan hoogstaande figuren te kennen van Primero Justicia uit Maracay zoals R.C., secretaris-generaal van uw gemeente, R.M., algemeen coördinator voor de staat Aragua, C.Z., jongerensecretaris voor de staat Aragua, enz. Van hun geeft u echter zelf aan dat u met hen geen band had, maar dat ze zich gewoonweg in dezelfde partij bevonden (CGVS, p.8, p.10). Ter staving van uw activiteiten legt u de reeds hoger vermelde brief neer die werd opgesteld en ondertekend door R.C.L., secretaris-generaal van Primero Justicia in Maracay, waarin bevestigd wordt dat u politiek activist was en deel uitmaakte van de ploeg die in de gemeente Santiago Mariño in Maracay op straat kwam (CGVS, p.8; stuk 3). Wat betreft uw verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw politiek activisme valt uit deze brief niets af te leiden. Verder dient u ook foto's in waarop u te zien bent op verschillende protesten (stukken 2, 9, 14), alsook een partijkaart (stuk 7) om uw activisme te onderbouwen. Deze ondersteunen opnieuw uw politiek engagement, maar kunnen niet bewijzen dat u omwille hiervan bedreigd werd. U diende op 5 november 2020 ook een foto in waarop u te zien bent aan een radiomicro (stuk 15). In de mail van uw advocaat van 25 november 2020 stond extra uitleg over de foto die u indiende (stuk 19). U zou op 30 augustus 2018 een oproep hebben gedaan op radio CIUDAD naar de bevolking toe om deel te nemen aan een publieke bijeenkomst van Primero Justicia op 1 september 2018 in Maracay. De bedoeling van de bijeenkomst was om mensen warm te maken voor de beweging en hen te informeren omtrent de geplande activiteiten, de standpunten en de werking. Dit alles kan echter niet worden afgeleid uit de neergelegde foto, waarbij geen verdere opmerkingen werden gemaakt door u of uw advocaat.

Andere stukken (stuk 8, 12, 13) die u neerlegt tonen aan dat u effectief sinds 2018 een relatie hebt met uw vriendin en dat u verschillende familieleden kent van A.R.(...), regionaal coördinator van de partij Primero Justicia in de staat Portuguesa. Het loutere feit dat u een relatie hebt met een begunstigde van internationale bescherming, namelijk uw vriendin M.(...) wiens zus is gehuwd met A.R.(...), heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus als u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. U stelt desgevraagd zeer duidelijk dat uw problemen in Venezuela geen enkel verband houden met de door uw vriendin ingeroepen problemen (CGVS, p. 5). Ook blijkt uit uw verklaringen dat jullie wel twee of drie keer per maand bij elkaar op bezoek gingen met de bus maar dat jullie niet bij elkaar woonden (CGVS, p. 10).

Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Uit het door u neergelegde internationaal paspoort met reisstempels en de informatie over hoe u dit verkreeg kan nog worden afgeleid dat, hoewel het lang duurde vooraleer u het paspoort in bezit had (van 2017), u zonder problemen het land kon verlaten via een reguliere grenspost (Stuk 1, 6).

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of in hun naam opererende colectivos stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u omwille van uw activiteiten als straatactivist, uw deelname aan de mars van 23 januari 2019 en uw inzet op het evenement van 30 mei 2019 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw activiteiten als straatactivist voor de partij Primero Justicia in de gemeente Santiago Mariño in Maracay.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report

Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen noemenswaardige economische problemen had, u was afgestudeerd als burgerlijk ingenieur en op zoek naar werk. In tussentijd kreeg u geld van uw ouders die eigenaar zijn van een hotel, een restaurant en een klein shopping center die op dit moment nog steeds open zijn (CGVS, p.6-7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel

viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Op 23 november 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met een opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 16, 17). Met deze opmerking werd rekening gehouden, maar ze kan verder niets veranderen aan de inhoud van de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Hij stelt verder niet akkoord te gaan dat er in Venezuela geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Hij verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verzoeker maakt op 8 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met, althans luidens verzoeker, de volgende elementen:

- een attest van Primero Justicia waarbij de realiteit van de bedreigingen wordt bevestigd;
- medisch attest opgesteld door de hoofdarts van het gezondheidscentrum waar verzoeker op 4 juli 2019 werd behandeld nadat hij werd geslagen;
- het dagboek van het gezondheidscentrum waaruit de opname van verzoeker blijkt alsook het feit dat hij blauwe plekken had en pijn leed.

Deze documenten betreffen alle kopieën.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van zijn aanvullende nota neer, ditmaal vergezeld van kleurenkopieën van de bijlagen. De verwerende partij neemt hiervan inzage.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoeker verklaart dat hij omwille van zijn politieke activiteiten voor de oppositiepartij Primero Justicia werd bedreigd door colectivos die hem wilden doden.

5.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 ook te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld gebruikt wordt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden

In casu worden verzoekers banden met Primero Justicia alsook zijn politieke activiteiten, zoals deze blijken uit zijn verklaringen en de verschillende documenten die hij ter staving hiervan voorlegt, in deze stand van zaken niet in twijfel getrokken.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan

internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken, nu zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden.

5.3. De commissaris-generaal besluit immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten, met name de beweerde bedreigingen door colectivos.

Hij stelt vast dat (i) de werkwijze van verzoekers beweerde vervolgers en de beweerde telefonische dreigberichten weinig plausibel overkomen, (ii) de geloofwaardigheid van deze beweerde feiten verder wordt aangetast door het ontbreken van bewijzen en de merkwaardige uitleg die verzoeker daaraan geeft, (iii) het weinig aannemelijk is dat colectivos specifiek verzoeker zouden viseren op een massagebeurtenis zoals de grote mars op 23 januari 2019, (iv) de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in verband met de mars van 23 januari 2019 en de verdere gevolgen daarvan verder onderuit worden gehaald door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het CGVS en in de klacht die hij bij de politie in Venezuela neerlegde, die overigens niet meer is dan een weergave van zijn verklaringen, (v) uit het neergelegd medisch attest de oorzaak van zijn verwondingen niet valt af te leiden en uit het bijgebrachte videofragment evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker persoonlijke problemen had omwille van zijn hulp op een politieke activiteit van 30 mei 2019, (vi) in de brief die werd opgesteld en ondertekend door R.C.L., secretaris-generaal van Primero Justicia in Maracay en uitgereikt op 14 juli 2020, dus ruim na verzoekers vertrek naar België en na de door hem ingeroepen feiten, niet de minste melding wordt gemaakt van de problemen die verzoeker zou hebben gehad ten gevolge van zijn politieke activiteiten voor de partij, wat eens te meer de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten ondermijnt, (vii) verzoekers voorgehouden problemen met de colectivos niet kunnen worden afgeleid uit voormelde brief van R.C.L., de neergelegde foto's en zijn partijkaart, (viii) het loutere feit dat verzoeker een relatie heeft met een begunstigde van internationale bescherming, namelijk zijn vriendin M. wiens zus is gehuwd met A.R., regionaal coördinator van de partij Primero Justicia in de staat Portuguesa, geen gevolg heeft voor zijn beschermingsverzoek en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus als hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van zijn familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd zou bestaan, en (ix) uit zijn internationaal paspoort kan worden afgeleid dat verzoeker zonder problemen het land kon verlaten via een reguliere grenspost.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en draagkrachtig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Omtrent de werkwijze van zijn beweerde vervolgers klaagt verzoeker aan dat, hoewel hem geen tegenstrijdigheden worden verweten, de verwerende partij toch een negatieve beslissing neemt gebaseerd op haar subjectief aanvoelen en op hoe zij denkt dat de colectivos te werk hadden moeten gaan. De Raad wijst er in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In casu verklaart verzoeker dat hij in september/oktober 2018 eerst telefonisch en daarna, omdat hij niet meer opnam, met vier of vijf tekstberichtjes werd bedreigd, vermoedelijk door colectivos (notities

persoonlijk onderhoud, p. 12, 15). Hij stelt hierover dat ze hem wilden bang maken en doden omdat hij weigerachtig stond tegenover de regering Maduro. Verzoeker zou echter nooit hebben gereageerd op de berichten en na oktober 2018 kwamen er plots geen bedreigingen meer (notities persoonlijk onderhoud, p.12, 15-16). Dergelijke gang van zaken komt allerm minst aannemelijk over. De bewering dat zij hem met rust lieten omdat hij zich toen 'low profile' hield en de colectivos hun aandacht op dat moment meer richtten op leden die nog een actieve rol uitoefenden bij de oppositiepartijen, overtuigt niet. Indien verzoeker werkelijk zou zijn bedreigd door colectivos die het op hem gemunt hadden omwille van zijn politieke activiteiten, is het niet geloofwaardig dat ze eerst gedurende twee maanden hun energie zouden steken in sms-bedreigingen om er dan mee te stoppen, gewoon omdat verzoeker niet reageerde. Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft zou niemand de colectivos vrezen indien hun slagkracht niet groter was. De bewering dat hij zich 'low profile' hield, moet bovendien genuanceerd worden nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij bleef deelnemen aan bijeenkomsten en manifestaties: *"Ik liet mij daardoor, door die bedreigingen niet intimideren en ik bleef deelnemen aan bijeenkomsten en vergaderingen"* (notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

5.5. Inzake het ontbreken van bewijzen van de tekstberichten met bedreigingen, houdt verzoeker voor dat hij geen reden zag om deze nog te bewaren. In voorliggend verzoekschrift licht hij toe dat hij toen niet bezig was met het verzamelen van bewijsmateriaal met het oog op het indienen van een latere asielaanvraag in België, maar hij overtuigt niet. Indien verzoeker een gerechtvaardigde klacht zou zijn gaan indienen, mag er immers worden van uitgegaan dat het van het hoogste belang zou zijn dat de bewijsstukken werden bewaard in het kader van een eventueel politieel en/of gerechtelijk onderzoek en een eventuele rechtszaak. Ook voor zijn politieke partij zouden bewijzen van de vervolging van haar leden belangrijk zijn. Zeker gezien zijn universitair scholingsniveau, mag worden verwacht dat verzoeker dat weet, te meer daar zijn vriendin op dat moment ook al in het eindstadium van de procedure voor internationale bescherming in België zat en verzoeker ook via haar alsnog op de hoogte moet zijn geweest van het belang van bewijzen in deze procedure. De bewering dat verzoeker de berichten vier maanden lang als bewijs zou bewaren, tot hij later klacht indiende, om ze meteen daarna te vernietigen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

5.6. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht merkt dat het weinig aannemelijk is dat colectivos specifiek verzoeker zouden viseren op een massagebeurtenis zoals de grote mars op 23 januari 2019, slaagt verzoeker er middels zijn verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken. Volgens verzoeker zou hij gevisieerd zijn omdat hij werd herkend door de colectivos. Verzoeker wijst er in deze op dat de commissaris-generaal niet ontkent dat hij op nationale TV is gekomen samen met M.B.M., een parlamentslid voor Primero Justicia. Hij gaat evenwel voorbij aan de overige vaststellingen van de commissaris-generaal, met name dat het interview werd opgenomen in Guanare daar waar verzoeker werd bedreigd in Macaray. Dit zijn twee steden in twee verschillende deelstaten, hetgeen niet zonder belang is nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat colectivos veelal lokale en autonome groeperingen zijn (EASO *"Venezuela Country Focus"*, augustus 2020, p. 98-99). Verder wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker slechts kort in beeld komt, op de achtergrond staat met een pet op en zonder vermelding van zijn naam en dat hij voor het grootste deel van het interview niet zichtbaar is. Gelet op het geheel van deze bevindingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker omwille van dergelijk kort TV-optreden herkenbaar zou zijn, laat staan dat hij zou zijn herkend én gevisieerd op een massabetoging. Waar verzoeker nog voorhoudt dat colectivos zeer actief te werk gaan bij het opsporen van opposanten, strijdt dit met zijn verklaringen over de werkwijze van zijn beweerde vervolgers waaruit blijkt dat ze hem na oktober 2018 niet meer telefonisch lastig vielen, hetgeen, zoals hierboven uiteengezet, overigens weinig plausibel overkomt. Waar verzoeker nog stelt dat ze hem zouden herkennen *"zeker als hij een dergelijk actieve op publieke rol had gespeeld binnen de partij"* [sic], verwijst de Raad naar wat hieronder blijkt, met name dat hij slechts in beperkte mate politiek actief was.

5.7. Verder benadrukt verzoeker dat hij, zoals vermeld in de klacht, ook bij het CGVS heeft verklaard dat hij na de mars van 23 januari verscheidene berichten kreeg. Hij klaagt aan dat de protection officer echter focuste op één enkele bedreiging en hierover doorvraagde, maar dit niet betekent dat hij slechts een enkele bedreiging ontving. Verzoeker kan in dit gekunsteld betoog, dat uitgaat van een onvolledige dan wel onjuiste lezing van de bestreden beslissing, evenwel niet worden gevolgd.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op het CGVS aanvankelijk verklaarde dat hij berichten ontving in september/oktober 2018 en ook in recentere periodes. Gevraagd wanneer die recentere periodes dan waren, zei verzoeker dat het over de periode na de mars van 23 januari ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Inderdaad verklaarde verzoeker dat hij meerdere bedreigingen ontving, wat in deze ook niet wordt ontkend. Verzoeker werd evenwel later door de protection officer

diepgaander bevraagd, niet over één enkele bedreiging, maar wel over het aantal berichten hij nog kreeg na de bewuste mars. Hierop antwoordde verzoeker duidelijk dat hij na de mars nog één bericht kreeg (notities persoonlijk onderhoud, p. 16): *“En hoeveel berichten kreeg u nog na de mars? Na de mars? Een. En wat stond daarin? Dat ze mij gezien hadden op de mars, dat ik moest stoppen met die activiteiten, dat ze me ondertussen reeds gewaarschuwd hadden. Was u de enige die die berichten kreeg? Ja.”* Zoals in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt opgemerkt, komen deze verklaringen afgelegd voor het CGVS niet overeen met zijn verklaringen in de klacht die hij voorlegt. Daar werd verzoeker ook gevraagd of hij na de gebeurtenis van 23 januari nog bedreigingen ontving. Hij antwoordde heel duidelijk dat hij na de mars nog steeds enkele berichten kreeg en dat in één van die berichten stond dat ze hem hadden gezien op de betoging en dat hij moest stoppen met deelnemen of dat hij zou zien wat er zou gebeuren (AD CGVS, map met documenten, stuk 3).

Mochten deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, mag worden verwacht dat verzoeker, in het licht van een specifieke vraag van het CGVS, niet zou zijn vergeten dat er nog meer dreigberichten waren gekomen na 23 januari. Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan.

5.8. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker laat bepaalde motieven zelfs geheel ongemoeid. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.9. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten wordt ondermijnd door weinig plausibele verklaringen, door tegenstrijdigheden tussen de neergelegde bewijsstukken en zijn verklaringen en door het ontbreken van belangrijke bewijselementen zonder afdoende uitleg daarvoor, waardoor hem het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

5.10. De documenten neergelegd bij de aanvullende nota zijn niet van die aard dat ze de voorafgaande overwegingen in een ander daglicht stellen.

Vooreerst zijn deze documenten niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moeten deze documenten dan ook niet in overweging genomen.

Bijkomend merkt de Raad nog het volgende op.

De brief van 29 januari 2021, opgesteld en ondertekend door R.C.L., secretaris-generaal van Primero Justicia in Maracay, betreft enkel een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor er slechts een geringe bewijswaarde aan kan worden toegekend. In tegenstelling tot de reeds voorgelegde brief van 14 juli 2020, die eveneens werd opgesteld en ondertekend door R.C.L., zou in deze brief wel worden vermeld dat verzoeker problemen heeft gekend omwille van zijn politieke activiteiten voor de partij. Verzoeker geeft geen enkele aannemelijke uitleg die verklaart waarom nu wel plots melding wordt gemaakt van problemen. Deze brief heeft dan ook een uitgesproken gesolliciteerd karakter, die samen met de geringe bewijswaarde ervan en verzoekers ongeloofwaardige verklaringen, de ingeroepen vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk kan maken.

Hetzelfde kan worden gezegd voor de voorgelegde medische documenten. Het eerste document, opgesteld op 24 maart 2021, zou een attest betreffen van de het hoofd van het gezondheidscentrum waar verzoeker op 4 juni 2019 werd behandeld nadat hij werd geslagen op 30 mei 2019. Het tweede document betreft een kopie van het dagboek van het gezondheidscentrum waaruit de opname van verzoeker zou moeten blijken. Naast de vaststelling dat verzoeker niet kan uitleggen waarom hij deze stukken niet eerder heeft voorgelegd, hebben deze stukken tevens een geringe bewijswaarde nu het enkel kopieën betreffen van handgeschreven stukken op blanco papier zonder enige formele hoofding. Ten slotte wijst de Raad erop dat zulke handgeschreven medische attesten geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. Bijgevolg kan hieruit op zichzelf niet blijken dat de medische verzorging die verzoeker op 4 juni 2019 zou hebben gekregen is te wijten aan persoonlijke problemen omwille van zijn hulp op een politieke activiteit van 30 mei 2019.

5.11. Gelet op wat voorafgaat, het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat

verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij omwille van zijn politiek activisme door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd.

5.12. Wat betreft het risico op vervolging omwille van verzoekers individuele politieke activiteiten en profiel wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat hij in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was: *“U verklaarde sinds 2017 deel te nemen aan activiteiten van de partij Primero Justicia door enquêtes af te nemen, affiches te plakken en deel te nemen aan bijeenkomsten en marsen (CGVS, p.8). Het ging hierbij om een vrijwillige functie die u opnam binnen de partij en waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p.6). Jullie haalden ook medicijnen en voedsel op en namen deel aan marsen die door Juan Guaido of zijn partij georganiseerd werden (CGVS, p.9). Daarnaast geeft u aan hoogstaande figuren te kennen van Primero Justicia uit Maracay zoals R.C., secretaris-generaal van uw gemeente, R.M., algemeen coördinator voor de staat Aragua, C.Z., jongerensecretaris voor de staat Aragua, enz. Van hun geeft u echter zelf aan dat u met hen geen band had, maar dat ze zich gewoonweg in dezelfde partij bevonden (CGVS, p.8, p.10).”*

Gelet op zijn beperkt politiek profiel en het gegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de colectivos, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van deelname aan antiregeringsactiviteiten vervolgingsproblemen zou ondervinden vanwege de colectivos in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Gelet op zijn individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoeker kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers activiteiten als straatactivist, zijn deelname aan de mars van 23 januari 2019 en zijn inzet op het evenement van 30 mei 2019, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn activiteiten als straatactivist voor de partij Primero Justicia in de gemeente Santiago Mariño in Maracay. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort (AD CGVS, map met documenten, stuk 1), hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staat.

5.13. Wat betreft het feit dat verzoeker een relatie heeft met een begunstigde van internationale bescherming, namelijk zijn vriendin M. wiens zus is gehuwd met A.R., regionaal coördinator van de partij Primero Justicia in de staat Portuguesa, verwijst de Raad naar volgende terechte motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven:

“Andere stukken (stuk 8, 12, 13) die u neerlegt tonen aan dat u effectief sinds 2018 een relatie hebt met uw vriendin en dat u verschillende familieleden kent van A.R.(...), regionaal coördinator van de partij Primero Justicia in de staat Portuguesa. Het loutere feit dat u een relatie hebt met een begunstigde van internationale bescherming, namelijk uw vriendin M.(...) wiens zus is gehuwd met A.R.(...), heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus als u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. U stelt desgevraagd zeer duidelijk dat uw problemen in Venezuela geen enkel verband houden met de door uw vriendin ingeroepen problemen (CGVS, p. 5). Ook blijkt uit uw verklaringen dat jullie wel twee of drie keer per maand bij elkaar op bezoek gingen met de bus maar dat jullie niet bij elkaar woonden (CGVS, p. 10).

Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor

persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat."

5.14. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoeker zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat hij een risico op dergelijke ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Hij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en zijn veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende ele-

menten en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u geen noemenswaardige economische problemen had, u was afgestudeerd als burgerlijk ingenieur en op zoek naar werk. In tussentijd kreeg u geld van uw ouders die eigenaar zijn van een hotel, een restaurant en een klein shopping center die op dit moment nog steeds open zijn (CGVS, p.6-7).”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende

irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart geboren te zijn in El Tigre in de deelstaat Anzoátegui, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Anzoátegui, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat verzoeker verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES